

Bofokule nieuwsbrief September 2013

Nieuws uit het binnenland van Suriname

De brief aan FHF

Paramaribo, 31 augustus 2013

Brief gezonden aan de leden en donateurs van het FHF, een fonds dat maandelijks geld vrijmaakte voor de school in het binnenland. De inhoud van de brief gebruiken we voor de informatie die eenieder moet krijgen die, ooit, de school in Bofokule een warm hart toe droeg.

Dag lieve leden van FHF en donateurs,

Het doek valt!

Het vond plaats, zo'n 20 jaar geleden, in het

binnenland van Suriname.

Door de binnenlandse oorlog was de hele infrastructuur verdwenen. Er was geen leerkracht meer die in het binnenland wilde werken en het aantal scholen daar was bijna op de vingers van een hand te tellen. Daarom zijn dorpsgemeenschappen gestart om hun vrienden in de stad te vragen hen te helpen om te zorgen dat hun kinderen opnieuw onderwijs zouden krijgen. De baha'is van Gujaba en van Bendikwai hebben

“Het schooltje van Karlijn”

dat gedaan in de richting van de baha'is van Paramaribo en toen die dorpen andere scholen kregen verdwenen deze baha'is-scholen. Maar er was kennis aanwezig en

vervolg

baha'is in andere dorpen wisten dat. Bofokule heeft toen diezelfde vraag aan Paramaribo gesteld en het antwoord was wederom positief. Een kamp (4 palen en een dak van blade-

ren) werd neergezet, een baha'i vriend nam de taak op zich de kinderen te leren wat hij wist en het begin van een school was daar. Langzamerhand heeft dat

dorp meer gedaan aan de school. Zo bouwden zij een schoolgebouw met eigen handen, en de baha'is van Paramaribo zorgden voor het materiaal. Een school met 5 lokalen

Het doek valt..

Het convenant wordt getekend en de eerste steen

Krutu over de toekomst tussen dorp, team, Minov en het schoolbestuur

en een kantoortje. Het werd een echte school. De mensen die les gaven waren geen geschoolde leerkrachten, zij deden hun best te geven wat ze in zich hadden en het bestuur van de school deed moeite om mensen die die scholing wel hadden gehad op de school te krijgen. Aanvankelijk in

Suriname zelf, maar toen daar geen mensen te vinden waren die daar hun tijd en kracht en energie wilden geven, werd er gekeken naar Nederland. Zo zijn verschillende bahá'ís naar Bofokule gegaan om daar met grote inzet te helpen ontwikkelen waar behoefte aan was. Zo ook Karlijn!

Ik denk dat het in 2001 was dat zij na de Pabo een jaar in het binnenland wilde werken. Een jaar van dienstbaarheid. Zij is naar Bofokule gegaan, heeft daar in het dorp gewoond in een van de houten huizen en heeft gegeven wat ze had. Tijdens dat jaar ontmoette ze, in

Het is voorbij, in een bepaald opzicht.

"To catch the reader's attention, place an interesting sentence or quote from the story here."

Paramaribo, Etto met wie ze later is getrouwd. Suriname is haar land geworden!

Geld was een probleem. Het schoolbestuur moest overal zijn hand ophou-

den om geld bijeen te krijgen om de mensen die er les gaven, niet Karlijn! , te betalen. En zo kwam het dat ons Mieke het plan opvatte om "het schooltje van Karlijn" zoals zij dat noemde met de familie te ondersteunen. Een zeer

welkom gebaar en een prachtig initiatief van haar en een mooi werk van de familie Habraken. Het geld is steeds zeer goed besteed, de laatste jaren met name aan het gezondheidsproject tandenpoetsen en

...maar er moet nog veel gebeuren!

tandverzorging, waarbij 3 tot 4 tandartsen twee keer per jaar naar Bofokule reisden om daar gratis hun diensten aan te bieden. De reiskosten kwamen dan voor rekening van het FHF.

Maar in Suriname gebeurde ook het een en ander. Ik denk dat het in 2005 was dat de school een volledige school was, met 2 kleutergroepen en 6 klassen. Toen is er subsidie voor de leerkrachten

aangevraagd en dat is gehonoreerd. De zwaarste last voor het schoolbestuur viel van hun schouders. Niet overal hoefde meer gebedeld te worden om geld. Jan Quik, een van de vrienden in

Kisten met bananen namen we mee, geschonken door het Ministerie van Landbouw.

Dorp aan de rivier

Suriname die een groot deel van zijn energie en tijd heeft gegeven aan deze school, gedurende zo'n kleine tien jaar (!), zei wel eens dat hij zo moe werd van het altijd maar weer ophouden van zijn hand. Maar er gebeurde meer. Suriname kreeg oog voor het achterstallige onderwijs in het binnenland en

startte trainingen en gaf betere boeken uit, zorgde voor transport van en naar het binnenland enz. De regering bekommerde zich om het land buiten de stad!

En tegelijkertijd werkte het schoolbestuur aan de ontwikkeling van de school door. Alle moeite

is gedaan om de kwaliteit van de school te verhogen, de mensen daar te trainen en bij te staan. Soms met succes, soms met teleurstellende resultaten.

Maar de school is gebleven en is gegroeid. Na de overstroming werd het project, aangevraagd door het dorp: een nieuwe

Het dorp overlegt buiten de vergadering

Training, methoden, geld en aandacht

school en huizen voor de leerkrachten, versneld uitgevoerd en nu staan er twee schoolgebouwen en, samen met twee later gebouwde huizen, 6 woningen voor de leerkrachten. 5 te weinig, maar er is wel een woonplek voor

iedereen.

Kon er meer gedaan worden?

Er is een bahá'í familie naar Bofokule gegaan om vanuit de verschillende

dorpsgemeenschappen projecten op te starten die uiteindelijk ook de school ten goede zouden komen. Helaas is door persoonlijke omstandigheden van dit stel de duur van hun verblijf korter geweest dan was gepland.

Een volgende nieuwsbrief hoeft u niet meer verwachten

Er is veel hulp gevraagd en gekregen!

Er is een goede school nu, er is een team dat samenwerkt, dat wil werken aan de ontwikkeling van de kinderen, en er is een overheid die geld stopt in die ontwikkeling. Er is een heel onderwijs

apparaat dat dit werk ondersteunt, het MINOV, Ministerie van Onderwijs en Volksontwikkeling, en wat

En wat kan de bahá'í-gemeenschap van

Suriname daar dan nog bovenop doen? We hebben geen capaciteit om de school naar een volgend level te brengen, met name het level waarbij begrippen als respect, dienstbaarheid, inzet,

De oplevering van 2 nieuwe huizen.

Overleg met team, dorp en Minov .

De Minister van Onderwijs bedankte ons van harte!

samenwerking, enz.
de hoofdtoon zullen
vormen. We zijn er niet
toe in staat en dus...

Dus valt het doek!

Per 1 oktober 2013 wordt
het MINOV de baas en
eigenaar van de school en
trekken de bahá'ís zich
terug. Er zijn gesprekken
gevoerd met het team en
het dorp en alle neuzen
staan naar dezelfde rich-

ting: dit is een goed be-
sluit en we gaan er alle-
maal voor.

Dus, nu het Minov de
verantwoording heeft
kunnen de bahá'ís hun
kracht en energie richten
op andere zaken. Het
jeugdbekrachtigingspro-
gramma staat al een jaar
klaar om uitgevoerd te
worden, eerst in Parama-
ribo, later ook in het bin-
nenland. Dus het contact
met Bofokule blijft be-
staan. De tandartsen tre-

den een stukje terug. De
overheid heeft een duide-
lijke taak op het terrein
van de gezondheidszorg
en die dient voor iets
goeds voor alle dorpen te
zorgen. Zij trekken zich
ook terug....

Het FHF zal alle fondsen
overmaken zodat een
flink deel van de laatste
kosten van de tandartsen
gedekt worden, het zal
eind augustus rond de
800 euro zijn, en dan sluit
deze kas.

Jan en een deel van het team.

Dank aan alle gulle gevers, dank aan de gevers die elke maand gaven. Duurzaamheid heet dat, daarom konden we doorgaan met het gestarte project, dank aan mijn zus Mieke voor het initiatief, en veel dank aan de donateurs die ervoor zorgden dat het maandelijks bedrag dusdanig was dat er mee gewerkt kon worden. Deze dank wordt ook geuit door de mensen van het dorp Bofokule, en de omliggende dorpen. Immers uit 12 dorpen komen de kinderen!

Dank is ons belangrijkste woord, en een traan het meest zichtbare teken van deze stap!

We hebben met plezier en met liefde dit werk gedaan.

Veel groeten van ieder die betrokken is en straks

was, bij de school in

Bofokule.

Namens hen, Theo Habraken

